

Бивши повереник за информације од јавног значаја Србије Родољуб Шабић изјавио је, поводом најаве о могућем увођењу 24-часовног полицијског часа, да тако нешто није забележено у међународној пракси.

"Реч је о идеји са којом се досад никад нисмо срели. И не само ми у Србији, полицијски час за целу земљу у целодневном трајању је, колико знам, нешто без преседана и у упоредној, међународној пракси", рекао је Шабић за Војводјански истраживачко-аналитички центар (ВОИЦЕ).

Додао је да је слобода кретања уставом зајамчено право, али је казао да Устав дозвољава да то право може бити ограничено, између осталог и због спречавања заразних болести.

"Али, ниједан од наведених разлога не упућује на ограничење слободе кретања

комплетног становништва и с тог аспекта контроверзан је већ и сам по себи полицијски час, независно од дужине трајања. А ограничење слободе кретања у трајању 24 часа на дан заправо и не би било ограничење већ потпуно укидање права", рекао је Шабић.

Говорећи о спекулацијама о могућности забране друштвених мрежа у Србији, Шабић је као "индикативно" оценио то што су се неки од "елитних, најскупљих ботова власти" већ јавно заложили за контролу чак и за укидање друштвених мрежа, али је додао да не жели да верује да до тога може доћи.

"Држава има на располагању више начина да реагује на оне злоупотребе друштвених мрежа којима се свесно или не, производе последице у виду изазивања страха и панике од стране неодговорних појединаца и евентуалне злоупотребе не могу бити прихватљиво оправдање за уводјење цензуре или блокаду друштвених мрежа", рекао је Шабић.

Он је упозорио да је јавно објављивање личних података о здравственом стању без пристанка особа о чијим подацима се ради кривично дело.

"Пре свега, Закон о правима пацијената, потом закони о здравственој заштити и о евиденцијама у здравству, изричито забрањују овакву обраду података о личности осим уз пристанак лица о коме се ради. Поред тог пристанка, још једини могућ ваљан основ могла би да буде одлука суда. Све друго било би, односно јесте незаконито, кажњив прекршај, па чак и кривично дело", наводи Шабић.

Додао је да никакав интерес не може представљати основ за ускраћивање информација које се односе на заштиту здравља становништва.

"На жалост, то се ипак често дешава, некад у готово трагикомичној форми. Тако је, на пример, дословно бизарно деловала недавна ситуација у којој је премијерка тврдила да је податак о броју респиратора 'државна тајна' а само пар сати касније председник Републике, ризикујући, да се мало нашалим, десет година затвора које члан 315. Кривичног законика за то предвиђа и одао ту државну тајну", навео је Шабић.

Према његовим речима, начин на који је уведено ванредно стање у Србији "баца трајну сенку нелегалности", јер ванредно стање није увела Скупштина Србије, већ три председника – Републике, скупштине и владе, позивајући се на то да "скупштина не може да се састане".

"Та немогућност је, наводно последица фамозне Наредбе о забрани окупљања на јавним местима у затвореним просторијама, више од 50 лица која је акт владе, односно министра здравља. Апсурдно је такво тумачење. Никакав акт владе, органа извршне власти нигде у демократском свету није и не може бити сметња за одржавање седнице највишег законодавног тела", казао је Шабић.

Подсетио је да се у прошлости, у свим тешким и најтежим временима, ванредним стањима, непосредној ратној опасности, чак и у рату, Скупштина Србије увек "могла састати" и да се састајала, и током српско- турског рата и оба балканска рата и у Првом светском, и то и "поред ужасне епидемије тифуса, све до албанске голготе". Скупштина, како је рекао, не само да је функционисала него је била у сталном заседању, влада није преузимала њене надлежности а скупштина је у тим изузетно тешким околностима донела низ важних закона.

(Бета)